

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

การศึกษานี้ทำการประมาณค่าความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนของประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย โดยแบบจำลอง GRACH จากนั้นทดสอบ unit root เพื่อดูความนิ่งของ ข้อมูลตามวิธี Augmented Dickey –Fuller Test (ADF) แล้วจึงนำมาพิจารณาความสัมพันธ์เชิงคลย ภาวะระยะยาว (Cointegration) ตามแนวคิดของ Engle and Granger และการปรับตัวในระยะสั้นตาม Error Correction Model (ECM)

ผลการทดสอบความนิ่งของข้อมูล พบว่าข้อมูลทุกตัวในระดับ level มีค่า ADF test statistic มากกว่าค่า MacKinnon Critical ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01, 0.05, 0.10 ซึ่งอยู่ในช่วงยอมรับสมมติฐาน หลัก แสดงว่า ที่ระดับ level ข้อมูลมีลักษณะ ไม่นิ่ง หรือมี unit root เมื่อนำข้อมูล ไปทดสอบที่ order of integration ที่สูงขึ้น โดยการหาผลต่างที่ระดับที่ 1 (first differences) พบว่าค่า ADF test statistic น้อยกว่าค่า MacKinnon Critical ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01, 0.05, 0.10 ซึ่งอยู่ในช่วงปฏิเสธสมมติฐาน หลัก แสดงว่า ข้อมูลลอการิทึมของมูลค่าส่งออกที่แท้จริงของไทย , ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรม เปรียบเทียบ, ดัชนีราคาผู้บริโภคเปรียบเทียบ และความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนของทั้งสาม ประเทศ มีลักษณะนิ่งที่ order of integration เท่ากับ 1 [I(1)] จึงสามารถทำการทดสอบหา ความสัมพันธ์ระยะยาวได้

ผลการทดสอบหาความสัมพันธ์เชิงคลยภาวะระยะยาว (Cointegration) ของประเทศ มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย เมื่อทำการถดถอยสมการด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) และนำ ส่วนที่เหลือ (residual) มาทดสอบความนิ่ง พบว่า ส่วนที่เหลือจากการถดถอยสมการที่มีดัชนี ผลผลิตภาคอุตสาหกรรมเปรียบเทียบ , ดัชนีราคาผู้บริโภคเปรียบเทียบ และความผันผวนของอัตรา แลกเปลี่ยนของทั้งสามประเทศเป็นตัวแปรอิสระ และมูลค่าส่งออกที่แท้จริงของไทยเป็นตัวแปร ตาม มีค่า ADF test statistic น้อยกว่าค่า MacKinnon Critical ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ซึ่งอยู่ในช่วง

ปฏิเสธสมมติฐานหลัก แสดงว่า ส่วนที่เหลือดังกล่าวมีลักษณะหนึ่งที่ระดับ level หรือมีลักษณะข้อมูลแบบ $I(0)$ หมายถึง ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมเปรียบเทียบ , ดัชนีราคาผู้บริโภคเปรียบเทียบ และความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนของทั้งสามประเทศมีความสัมพันธ์เชิงคุณภาพระยะยาวกับมูลค่าส่งออกที่แท้จริงของไทยไปยังทั้งสามประเทศ

ผลการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของการปรับตัวในระยะสั้นของลอการิทึมของมูลค่าส่งออกโดย Error Correction Model (ECM) พบว่า การปรับตัวเพื่อแก้ไขความคลาดเคลื่อนของประเทศสิงคโปร์มีค่ามากที่สุด รองลงมาคือประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซีย ตามลำดับ โดยความคลาดเคลื่อนที่ลอการิทึมของมูลค่าส่งออกเบี่ยงเบนออกจากค่าที่เป็นดุลยภาพในเดือนที่ผ่านมาของสิงคโปร์ มีการปรับตัวเพื่อแก้ไขความคลาดเคลื่อนให้น้อยลงประมาณ 53.86% ในเดือนนี้ ส่วนของมาเลเซียและอินโดนีเซีย มีการปรับตัวที่ 42.79% และ 22.43% ตามลำดับ

สำหรับประเทศมาเลเซีย ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมเปรียบเทียบและความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนบาทต่อริงกิต มีการปรับตัวในระยะสั้นเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวอย่างมีนัยสำคัญและมีทิศทางเดียวกับการส่งออก เว้นแต่ดัชนีราคาผู้บริโภคไม่มีการปรับตัวระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาว ส่วนประเทศสิงคโปร์ ความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนบาทต่อ ดอลลาร์สิงคโปร์ มีการปรับตัวในระยะสั้นเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวอย่างมีนัยสำคัญและมีทิศทางเดียวกับการส่งออก แต่ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมเปรียบเทียบและดัชนีราคาผู้บริโภค ไม่มีการปรับตัวระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาว และประเทศอินโดนีเซียเหมือนกับสิงคโปร์ คือ ความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนบาทต่อรูเปียห์มีการปรับตัวในระยะสั้นเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวอย่างมีนัยสำคัญและมีทิศทางเดียวกับการส่งออก แต่ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมเปรียบเทียบและดัชนีราคาผู้บริโภคไม่มีการปรับตัวระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาว

ผลการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของการเปลี่ยนแปลงลอการิทึมความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน พบว่า ความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน มีผลกระทบต่อการส่งออกไปประเทศสิงคโปร์มากที่สุด รองลงมาคือ มาเลเซีย และอินโดนีเซียตามลำดับ

5.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากการศึกษา เห็นได้ว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อมูลค่าสินค้าส่งออกไปยังแต่ละประเทศนั้นแตกต่างกันออกไป โดยประเทศมาเลเซียนั้น ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมเปรียบเทียบและความ

ผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนมีผลกระทบต่อมูลค่าสินค้าส่งออก ส่วนดัชนีราคาผู้บริโภค ไม่มีผลกระทบต่อ ดังนั้น การดำเนินนโยบายการส่งออกของรัฐบาล ควรเน้นเรื่องแนวโน้มภาคการผลิตของประเทศมาเลเซียเปรียบเทียบกับประเทศไทย โดยหากผลผลิตภาคอุตสาหกรรมของมาเลเซียมีทิศทางบวก ก็จะส่งผลดีต่อการส่งออกของไทยไปยังมาเลเซีย ในเรื่องของความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน รัฐบาลควรดำเนินนโยบายทางการเงินเพื่อรักษาเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยน เช่น รักษาระดับอัตราเงินเฟ้อ หรืออุปทานของเงิน และควรส่งเสริมการปกป้องความเสี่ยงของค่าเงินสำหรับผู้ส่งออก

สำหรับประเทศสิงคโปร์และอินโดนีเซีย ความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนมีผลกระทบต่อมูลค่าสินค้าส่งออก ส่วนดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมเปรียบเทียบและดัชนีราคาผู้บริโภคไม่มีผลกระทบต่อ ดังนั้น รัฐบาลควรเน้นการดำเนินนโยบายทางการเงินเพื่อรักษาเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยน เช่น รักษาระดับอัตราเงินเฟ้อ หรืออุปทานของเงิน และควรส่งเสริมการปกป้องความเสี่ยงของค่าเงินสำหรับผู้ส่งออก โดยเฉพาะการส่งออกไปสิงคโปร์ที่ปัจจัยความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนมีผลกระทบต่อการส่งออกมากกว่ามาเลเซีย และอินโดนีเซีย

จากการศึกษาเห็นได้ว่าปัจจัยเรื่องราคาดังกล่าวไม่มีผลต่อมูลค่าสินค้าส่งออกไปยังทั้งสามประเทศ ดังนั้น รัฐบาลควรให้ความสำคัญกับคุณภาพของสินค้าส่งออก หรือปัจจัยอื่นๆ นอกเหนือจากราคา เนื่องจากผู้บริโภคในทั้งสามประเทศนี้เน้นเรื่องคุณภาพมากกว่าราคาที่ถูกลง

5.2 ข้อเสนอเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษาตัวแปรเปรียบเทียบประเทศอื่นๆ ด้วย เช่น ดัชนีราคาผู้บริโภคประเทศมาเลเซียเปรียบเทียบกับสิงคโปร์ ดัชนีดัชนีราคาผู้บริโภคประเทศมาเลเซียเปรียบเทียบกับอินโดนีเซีย เพื่อให้ได้ผลการศึกษาเปรียบเทียบผลกระทบต่อมูลค่าการส่งออกของแต่ละประเทศที่ชัดเจนกว่านี้
2. ควรศึกษาตัวแปรทางเศรษฐกิจมหภาคอื่นๆ ที่มีผลกระทบต่อมูลค่าการส่งออกเพิ่มเติมเพื่อดูผลกระทบจากหลายๆ ด้าน
3. ควรทดสอบความสัมพันธ์ระยะยาวและการปรับตัวระยะสั้นเข้าสู่ดุลยภาพระยะยาวโดยใช้วิธีของ Johansen เนื่องจากมีการทดสอบมากกว่า 2 ตัวแปร